

Arrest

nr. 174 238 van 6 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDEBORNE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Irakees staatsburger te zijn, van Arabische origine, sjiitisch moslim, en afkomstig uit de wijk Al Tai gelegen in het district Al Taji, Bagdad. In 2003 bent u gehuwd met (C.H.Y.J.) (O.V. X). Jullie kregen drie kinderen samen. Uw echtgenoot werkte als bewaker in een filiaal van de “Bank of Baghdad” gelegen in het district Khadimiya. Hij werd op zijn werk door bepaalde personen bedreigd, maar u bent verder niet op de hoogte van zijn concrete problemen. Omwille van de problemen van uw echtgenoot verlieten jullie met de kinderen jullie huis. Jullie verbleven vervolgens drie dagen in het huis van een zekere Haider, een vriend van uw echtgenoot. Uw echtgenoot regelde ondertussen jullie reispassen. Op 21 augustus 2015 vertrokken jullie samen met het vliegtuig naar Turkije.

Van daaruit staken jullie in een bootje de zee over naar Griekenland. Jullie reisden vervolgens via Macedonië en Servië verder naar België waar jullie op 13 september 2015 aankwamen. Jullie vroegen op 14 september 2015 asiel aan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, (C.H.Y.J.) (O.V. 8.122.774). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw problemen omwille waarvan u uw land ontvlucht bent geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U wordt niet bedreigd omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U verklaarde namelijk dat een zekere Hassan (A.H.), een crimineel, u met de dood bedreigde als u hem niet zou helpen om de bank waar u als bewaker werkte te beroven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 6, 7, 8). Het betreft hier dan ook problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U stelde weliswaar dat uw vervolger een invloedrijke persoon is die veel connecties heeft en smeergeld betaalt waardoor de politie u niet zou willen of kunnen beschermen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 6, 7, 13). Dit wijst echter niet op een mogelijk gebrek aan bescherming omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Er moet ook vastgesteld worden dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u meerdere weinig logische verklaringen aflegde aangaande de gebeurtenissen in de periode van ongeveer zes weken waarin u nog in het land verbleven hebt na het voorstel tot medewerking door Hassan (A.H.). Zo verklaarde u dat u na zijn voorstel een week of tien dagen later verlof op uw werk hebt genomen en bent ondergedoken in het huis van uw vriend Haider (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 9, 10). U stelde dat u dan ook de simkaart van uw gsm hebt vernietigd. U legde uit dat Hassan (A.H.) u bijgevolg niet meer zou kunnen opbellen wat hij daarvoor regelmatig deed (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 11). Deze gedragingen wijzen er toch op dat u in die periode een ernstige vervolgingsvrees koesterde vanwege Hassan (A.H.) en dat u om die reden verschillende maatregelen getroffen had om de veiligheid van u en uw gezin te garanderen. U verklaarde immers herhaaldelijk dat Hassan (A.H.) u met de dood bedreigd had en ook gedreigd had om uw zoon te ontvoeren als u niet zou meewerken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 8, 9, 12). Uit uw verdere verklaringen tijdens uw gehoor is echter gebleken dat u na uw verlof nog van 3 tot 19 augustus opnieuw bent gaan werken in de bank waar de kans bijzonder groot was dat u Hassan (A.H.) zou tegenkomen wat blijkbaar ook het geval was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 10, 11). Deze verklaringen zijn dan ook niet in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaringen dat u samen met uw gezin ondergedoken was en uw simkaart vernietigd had, zeker gezien u hierdoor geen informatie had of Hassan (A.H.) u in de periode nog bedreigd had of u verdere instructies gegeven had in verband met de uitvoering van het plan om de bank te beroven. Uw uitleg dat u Hassan (A.H.) toch een goed antwoord had gegeven op zijn voorstel en u zich zo normaal mogelijk wilde gedragen zodat hij zich geen vragen zou gaan stellen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 9, 10, 11) is niet overtuigend. Het feit dat u ondergedoken was en dat u uw simkaart vernietigd had wijzen namelijk niet op normale gedragingen. Daarnaast zijn ook uw verklaringen dat Hassan (A.H.) in die periode gewoon afwachtte tot u hem zou meedelen wanneer het beste moment was waarop u zijn medewerkers in de bank zou binnenlaten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 8, 11) weinig logisch en overtuigend. Redelijkerwijs kan namelijk verwacht worden dat Hassan (A.H.) u in die periode toch nauwgezet in de gaten zou willen houden zeker gezien u verklaarde dat hij u alleen al zou vermoorden omdat u zijn plan kende en het zou verraden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 9, 12, 13). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsfeiten.

Bovendien kan gewezen worden op enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen betreffende deze periode van ongeveer zes weken tot jullie vertrek uit het land en de verklaringen die hierover afgelegd werden door uw echtgenote.

U verklaarde dat u op 16 of 17 juli 2015 door Hassan (A.H.) bedreigd werd. U stelde vervolgens dat u ongeveer een week of tien dagen later samen met uw echtgenote en jullie kinderen uw huis verlaten hebt en naar het huis van uw vriend Haider gegaan bent waar jullie drie dagen verbleven hebben. Daarna verbleef u samen met uw gezin tot op de dag van jullie vertrek, namelijk 21 augustus 2015, afwisselend in het huis van uw vriend Haider en in het huis van uw ouders (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 9,10). Uw echtgenote stelde echter in strijd met uw verklaringen dat jullie pas drie dagen voorafgaand aan jullie vertrek op 21 augustus 2015 jullie huis verlaten hebben en naar het huis van Haider gegaan zijn waar jullie dan verbleven hebben tot jullie vertrek. Ze beweerde ook dat jullie niet eerder naar het huis van Haider gegaan zijn en ook nergens anders verbleven hebben. Uw echtgenote voegde er zelfs nog aan toe dat jullie in deze periode niet naar het huis van uw ouders konden gaan omdat hun huis te dicht bij jullie huis was, wat gevaarlijk was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van (J.A.A.H.), d.d. 15/03/2016, p. 2, 3). Toen uw echtgenote met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, had ze hier geen afdoende uitleg voor. Ze stelde enkel dat het onmogelijk was dat u dergelijke verklaringen afgelegd had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van (J.A.A.H.), d.d. 15/03/2016, p. 3). Gezien uit uw verklaringen gebleken is dat het toch wel een erg preciaire periode betrof waarin u verschillende maatregelen genomen had om de veiligheid van u en uw gezin te garanderen (ongeveer een week na het voorstel al ondergedoken, vernietiging van uw sim-kaart), is het bijgevolg volstrekt niet geloofwaardig dat uw echtgenote totaal verschillende verklaringen aflegt aangaande de plaatsen waar jullie toen verbleven hebben. Hierdoor wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsfeiten.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsproblemen tijdens het voormalige regime van Saddam Hussein, met name uw arrestatie en detentie in de periode 1998-1999 omwille van uw broer Hassan die in 1996 een lid van de Baath-partij had neergeslagen alsook het feit dat u uw militaire dienstplicht ontboden hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 2, 3, 4), kan volledigheidshalve worden opgemerkt dat in verband hiermee in uw hoofde geen vervolgingsvrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan weerhouden worden. U verklaarde zelf na de val van het regime van Saddam Hussein omwille van deze feiten geen problemen meer gekend te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 4). Ook in verband met de dood van uw broer Abbas die in oktober 2014 sneuvelde in de gewapende strijd tegen Daesh, verklaarde u op geen enkele manier betrokken geweest bij de activiteiten van uw broer noch omwille van de activiteiten van uw broer enige problemen gekend te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 4). Hieruit kunnen bijgevolg ook geen aanwijzingen afgeleid worden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tenslotte kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten tot slot zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Jullie internationale paspoorten, de kopieën van jullie nationaliteitsbewijzen, de kopie van uw rantsoenkaart, uw identiteitskaart en die van uw zoontje Yousef, uw werkkaart, de kopie van uw huwelijksakte, en de kopie van de akte van uw religieus huwelijk bevatten louter persoonsgegevens van u en uw gezinsleden die hier niet in twijfel getrokken worden. De overlijdensakte van uw broer Hassan alsook de kaart voor familieleden van slachtoffers van de Baath-partij tonen aan dat uw broer werd geëxecuteerd tijdens het voormalige regime van Saddam Hussein, maar deze informatie kan uw beweerde vervolgingsproblemen met Hassan (A.H.) niet staven. De overlijdensakte van uw broer Abbas bevestigt dat uw broer gesneuveld is in de gewapende strijd, maar ook deze informatie kan uw beweerde vervolgingsproblemen met Hassan (A.H.) niet staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van de rechten van verdediging.

Zij wijst op de vermoeidheid door het wachten, op de stressfactoren voorafgaand aan haar gehoor en op de korte duur van haar gehoor. Toch werden er uit haar gehoor doorslaggevende factoren onttrokken om aan haar echtgenoot en aan haar zelf de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Hierbij worden haar rechten van verdediging en deze van haar echtgenoot miskend. Zij beroept zich immers op exact dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot en wenste hierbij geen asielmotieven toe te voegen. Verzoekster en haar echtgenoot konden zich over de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden echter nooit fatsoenlijk uitdrukken en kregen niet de kans zich hierover te verdedigen.

2.1.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de schending van de motiveringsplicht.

Het CGVS neemt letterlijk de overwegingen inzake haar echtgenoot over, zonder hierbij toe te voegen waarom deze ook eigen zijn aan haar asielmotieven.

2.1.3. In wat zij omschrijft als derde, vierde, vijfde en zesde middel, gaat verzoekster voorts in op de weigeringsmotieven ten grondslag van de weigeringsbeslissing die haar echtgenoot ontving. Zij beroept zich hiervoor nagenoeg integraal op dezelfde feiten, middelen, argumenten en stukken als deze die door haar echtgenoot werden aangevoerd in het kader van diens beroepsprocedure, gekend bij de Raad onder het rolnummer RvV 187 716. Zij voegt hier wel aan toe dat ook zijzelf niet wist dat zij best zoveel mogelijk informatie vergaarde om achteraf te kunnen antwoorden op de tijdens een interview gestelde vragen.

2.1.4. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster, net als haar echtgenoot in het kader van diens beroepsverzoekschrift bij de Raad, de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): een dreigbrief (bijlage 3), enkele politionele en gerechtelijke stukken (bijlagen 4-9) en een foto (bijlage 10).

2.2.1. De door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Verzoekster kan in haar betoog inzake de schending van de motiveringsplicht niet worden gevolgd. Waar zij poneert dat het CGVS in de bestreden beslissing niet zou motiveren waarom de motieven die in de beslissing van haar echtgenoot zijn opgenomen eveneens gelden voor haar, dient immers te worden vastgesteld dat dit een loutere en kennelijke miskening vormt van de inhoud van de bestreden beslissing waar met recht gesteld wordt:

“Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, (C.H.Y.J.) (O.V. 8.122.774). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Verzoekster stelt in het onderhavige verzoekschrift bovendien uitdrukkelijk dat uit haar verklaringen blijkt *“dat zij zich op exact dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot heeft beroepen, en dat verzoekster hierbij geen asielmotieven wenste toe te voegen”* (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.8).

Daarenboven beroept zij zich inzake deze asielmotieven nagenoeg integraal op dezelfde feiten, middelen, argumenten en stukken als deze die door haar echtgenoot C.H.Y.J. werden bijgebracht in het kader van diens beroepsprocedure, gekend bij de Raad onder het rolnummer RvV 187 716.

Dient in deze te worden opgemerkt dat ten aanzien van verzoeksters echtgenoot bij arrest nr.174 237 van 6 september 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld als volgt:

“2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald de problemen met een crimineel die hem wilde dwingen tot het helpen bij het plegen van een bankoverval, van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, geen verband houden met één van de voormelde vervolgingsgronden en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoeker stelt zijn land van herkomst samen met zijn echtgenote te hebben verlaten omwille van de problemen die hij kende met een zekere Hassan A.H., een crimineel die hem wilde dwingen te helpen bij het plegen van een bankoverval.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst kan worden opgemerkt dat u meerdere weinig logische verklaringen aflegde aangaande de gebeurtenissen in de periode van ongeveer zes weken waarin u nog in het land verbleven hebt na het voorstel tot medewerking door Hassan (A.H.). Zo verklaarde u dat u na zijn voorstel een week of tien dagen later verlof op uw werk hebt genomen en bent ondergedoken in het huis van uw vriend Haider (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 9, 10). U stelde dat u dan ook de simkaart van uw gsm hebt vernietigd. U legde uit dat Hassan (A.H.) u bijgevolg niet meer zou kunnen opbellen wat hij daarvoor regelmatig deed (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 11). Deze gedragingen wijzen er toch op dat u in die periode een ernstige vervolgingsvrees koesterde vanwege Hassan (A.H.) en dat u om die reden verschillende maatregelen getroffen had om de veiligheid van u en uw gezin te garanderen. U verklaarde immers herhaaldelijk dat Hassan (A.H.) u met de dood bedreigd had en ook bedreigd had om uw zoon te ontvoeren als u niet zou meewerken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 8, 9, 12). Uit uw verdere verklaringen tijdens uw gehoor is echter gebleken dat u na uw verlof nog van 3 tot 19 augustus opnieuw bent gaan werken in de bank waar de kans bijzonder groot was dat u Hassan (A.H.) zou tegenkomen wat blijkbaar ook het geval was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 10, 11).

Deze verklaringen zijn dan ook niet in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaringen dat u samen met uw gezin ondergedoken was en uw simkaart vernietigd had, zeker gezien u hierdoor geen informatie had of Hassan (A.H.) u in de periode nog bedreigd had of u verdere instructies gegeven had in verband met de uitvoering van het plan om de bank te beroven. Uw uitleg dat u Hassan (A.H.) toch een goed antwoord had gegeven op zijn voorstel en u zich zo normaal mogelijk wilde gedragen zodat hij zich geen vragen zou gaan stellen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 9, 10, 11) is niet overtuigend. Het feit dat u ondergedoken was en dat u uw sim-kaart vernietigd had wijzen namelijk niet op normale gedragingen.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Dat hij vreesde voor zijn leven, zijn gezin wilde beschermen en zich in een verwarrende, moeilijke en gevaarlijke situatie bevond, maakt zijn gedragingen namelijk geenszins logischer; wel integendeel. Het is hoegenaamd niet geloofwaardig dat verzoeker, die in de bank werd aangesproken door een crimineel, die door deze crimineel met de dood werd bedreigd indien hij samenwerking zou weigeren en die omwille van deze problemen vreesde voor zijn leven, onderdook en zijn simkaart vernietigde, nog enkele weken terug ging werken in de bank. Dat hij dacht aldaar veilig te zijn, kan gelet op de eerder door hem geschetste gang van zaken voorts niet worden gevolgd. Dat hij wilde “doen alsof er niets aan de hand was”, normaal wilde overkomen, geen argwaan wilde wekken en nog wat geld wilde verdienen, kan zijn handelswijze evenmin verklaren. Indien hij werkelijk de voorgehouden problemen kende, kan worden aangenomen dat zulke redenen niet zouden opwegen tegen de vrees voor zijn leven. Dat hij enerzijds deze vrees wel dermate ernstig inschatte dat hij samen met zijn gezin onderdook, dat hij besloot zijn land te verlaten en dat hij zijn simkaart vernietigde doch dat hij anderzijds eenvoudigweg terug ging werken, is geheel niet plausibel.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

“Daarnaast zijn ook uw verklaringen dat Hassan (A.H.) in die periode gewoon afwachtte tot u hem zou meedelen wanneer het beste moment was waarop u zijn medewerkers in de bank zou binnenlaten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 8, 11) weinig logisch en overtuigend. Redelijkerwijs kan namelijk verwacht worden dat Hassan (A.H.) u in die periode toch nauwgezet in de gaten zou willen houden zeker gezien u verklaarde dat hij u alleen al zou vermoorden omdat u zijn plan kende en het zou verraden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 9, 12, 13).”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker en zijn echtgenote legden daarenboven manifest tegenstrijdige verklaringen af over de beweerde gang van zaken in het kader van verzoekers beweerde problemen.

Verzoeker verklaarde te zijn bedreigd op 16 of 17 juli 2015. Hij stelde een week tot tien dagen later verlof te hebben genomen. Hij gaf daarbij aan niet thuis te zijn gebleven doch op de eerste dag van zijn verlof samen met zijn echtgenote en zijn kinderen naar zijn vriend Haider te zijn gegaan. Zij zouden daar samen drie dagen hebben verbleven. Vervolgens zouden verzoeker, zijn echtgenote en zijn kinderen afwisselend in het huis van Haider en in het huis van verzoekers ouders hebben verbleven. Wanneer aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd: “Uw echtgenote en kinderen ook mee naar huis van uw ouders gegaan en daar gebleven?”, antwoordde verzoeker: “Ja”. Vervolgens gaf hij nogmaals aan: “We wisselden af tussen huis van Haider en dat van mijn ouders, vertrokken wel vanuit huis van Haider, ik heb Irak verlaten op 21 augustus” (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.9-10). Verzoekers echtgenote verklaarde echter dat verzoeker en diens gezin enkel de laatste drie dagen voor hun vertrek uit hun land van herkomst bij Haider verbleven. Zij verklaarde uitdrukkelijk dat zij in de periode waarin haar man problemen kende nooit elders verbleven. Tevens stelde zij duidelijk dat zij ook niet naar de ouders van verzoeker gingen omdat deze te dicht bij hen woonden en omdat dit te gevaarlijk was. Wanneer zij met de verklaringen van verzoeker werd geconfronteerd, verschaftte zij geen dienstige uitleg doch beperkte zij zich ertoe te stellen dat het niet kon dat verzoeker dit had verklaard en dat dit niet was gebeurd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote, p.2-3).

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde vaststellingen te weerleggen. Hoe de loutere verwijzing naar de (korte) duur van het gehoor van zijn echtgenote een verklaring zou kunnen bieden voor de voormelde vaststellingen, kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker niet uitgewerkt. Dat het gehoor van zijn echtgenote kort was, doet geenszins afbreuk aan de inhoud van haar gezegden.

Dat er sprake zou zijn van miscommunicatie en dat verzoeker zijn ouders alleen zou hebben bezocht, kan evenmin worden aangenomen. Verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat het niet aannemelijk is dat zich vertaalproblemen voordeden. Bovendien werd bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS gevraagd of verzoeker de tolk begreep en werd er verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden, hetgeen hij naliet te doen. Integendeel verklaarde hij aan het einde van het gehoor duidelijk de tolk goed te hebben

begrepen en alle vragen goed te hebben begrepen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.1, 13). Ook verzoekers advocaat formuleerde geen opmerkingen inzake de communicatie of vertaling wanneer daartoe de kans werd geboden (ibid., p.14). Verder blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid.

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij op algemene wijze poneert dat hij "af en toe" niet duidelijk of niet zeker was omdat hij indertijd onder veel stress stond. Vooreerst toont hij geenszins aan dat hij ten tijde van het gehoor bij het CGVS niet bij machte mocht worden geacht om volwaardige verklaringen af te leggen. Dit geldt des te meer nu noch verzoeker, noch zijn advocaat hiervan enige melding maakte of enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor. Verzoeker laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze het voorgaande van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen. Evenmin past hij dit concreet toe op de bestreden motivering en beslissing. Verder dient te worden opgemerkt dat, indien verzoeker het antwoord op de voormelde vragen niet wist, hij dit had moeten melden bij het CGVS. Verzoeker deed dit echter niet en antwoordde steeds eenduidig op de gestelde vragen. Bijgevolg is het niet ernstig om post factum en na te zijn geconfronteerd met de strijdigheid van deze verklaringen met de verklaringen van zijn echtgenote plots te laten uitschijnen dat hij eigenlijk niet meer zeker was en niet de nodige duidelijkheid te scheppen. Van verzoeker mocht weldegelijk worden verwacht dat hij in staat zou zijn voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker deze die de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat hij bij machte mocht worden geacht hierover volwaardige verklaringen af te leggen.

Waar verzoeker tot slot verwijst naar de rol van zijn echtgenote, de Iraakse cultuur en het gegeven dat zijn echtgenote niet over alles werd ingelicht, dient te worden vastgesteld dat dit hoegenaamd geen afbreuk kan doen aan voormelde tegenstrijdigheden. Deze hebben immers betrekking op een periode die verzoeksters echtgenote samen met verzoeker zou hebben beleefd, met name de periode van het gezamenlijke onderduiken samen met hun kinderen. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker en zijn echtgenote hierover eensluidende verklaringen zouden afleggen. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige geheel onverlet waar gesteld wordt:

"Met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsproblemen tijdens het voormalige regime van Saddam Hussein, met name uw arrestatie en detentie in de periode 1998-1999 omwille van uw broer Hassan die in 1996 een lid van de Baath-partij had neergeslagen alsook het feit dat u uw militaire dienstplicht ontdoken hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 2, 3, 4), kan volledigheidshalve worden opgemerkt dat in verband hiermee in uw hoofde geen vervolgingsvrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan weerhouden worden. U verklaarde zelf na de val van het regime van Saddam Hussein omwille van deze feiten geen problemen meer gekend te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 4). Ook in verband met de dood van uw broer Abbas die in oktober 2014 sneuvelde in de gewapende strijd tegen Daesh, verklaarde u op geen enkele manier betrokken geweest bij de activiteiten van uw broer noch omwille van de activiteiten van uw broer enige problemen gekend te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2016, p. 4). Hieruit kunnen bijgevolg ook geen aanwijzingen afgeleid worden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet worden aangevochten, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich ingevolge dit relaas nog zouden hebben voorgedaan na zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

De bij het verzoekschrift gevoegde documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-10). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat deze documenten slechts worden bijgebracht in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën.

Bovendien blijkt uit de informatie die verweerder bij de nota voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage 1) dat met zulke documenten in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat zij er eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Ten aanzien van de dreigbrief kan bijkomend worden opgemerkt dat dit een stuk betreft dat door om het even wie, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld en waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan. Betreffende de politionele en gerechtelijke documenten, is het verder bevreemdend dat deze nergens ook maar enige officiële hoofding of vorm van opmaak bevatten en allemaal louter handgeschreven zijn. De voormelde vaststellingen maken, tezamen met de vaststelling dat deze stukken geenszins worden neergelegd in het kader en ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, dat aan de bij het verzoekschrift gevoegde stukken niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker naliet om van de feiten die hij middels deze stukken tracht te staven melding te maken ten overstaan van het CGVS. Blijkens de inhoud van het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5), werd hij van deze feiten nochtans reeds op de hoogte gesteld op de dag van het gehoor. Bijgevolg weerhield niets hem ervan om het CGVS hiervan schriftelijk op de hoogte te stellen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. In casu is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité* / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

De Raad dient te oordelen op basis van de stukken in het dossier op het ogenblik van de sluiting der debatten. Uit zowel de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage 2) als de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Wel vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Hoewel IS de laatste maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins belegerd wordt door IS. Evenmin zijn er aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit. IS lijkt meer en meer onder druk te komen staan en het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van

leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad dan ook niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. Het aantal moorden is eind 2015 wel duidelijk afgenomen en is tussen december 2015 en maart 2016 niet terug gestegen.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakzen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.”

Waar verzoekster toevoegt dat ook zij indertijd niet wist dat zij best zoveel mogelijk informatie vergaarde om later in staat te zijn op gestelde vragen te antwoorden, kan nog worden opgemerkt dat zij hiermee geenszins kan volstaan om afbreuk te doen aan het voorgaande. Dit vormt immers geenszins een verklaring voor het afleggen van verklaringen die in strijd zijn met deze van haar echtgenoot. Indien zij het antwoord op bepaalde vragen niet wist, had zij dit dienen te melden. Bijgevolg is het niet ernstig om *post factum* te laten uitschijnen dat zij eigenlijk niet over de nodige informatie beschikte. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoekster en haar echtgenoot eensluidende verklaringen zouden afleggen. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. Hoe dan ook raakt verzoekster met voormelde uitleg hoegenaamd niet aan de vaststellingen dat de verklaringen van haar echtgenoot niet logisch zijn, dat diens problemen tijdens het voorgaande regime op heden niet leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, dat ook het overlijden van diens broer niet kan leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en dat de algemene situatie in Bagdad niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Ook de aangevoerde schending van de rechten van verdediging kan niet worden aangenomen.

Verzoekster toont in dit kader vooreerst geenszins aan dat zij ten tijde van haar gehoor bij het CGVS dermate vermoeid en gestresseerd zou zijn geweest dat van haar niet mocht worden verwacht dat zij dit gehoor kon volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen kon afleggen. Noch verzoekster, noch haar advocaat formuleerde voorts enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor en geen van beide vermeldde dat verzoekster dermate vermoeid of gestresseerd was dat dit haar verklaringen kon beïnvloeden. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verder laat verzoekster na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het voorgaande van invloed zou zijn geweest op haar verklaringen. Evenmin duidt zij concreet waar of op welke wijze dit de inhoud van de bestreden motivering en beslissing zou hebben beïnvloed.

Hoe de loutere verwijzing naar de (korte) duur van het gehoor een verklaring zou kunnen bieden voor de in het voormelde arrest gedane vaststellingen, kan, zoals reeds in het voormelde arrest werd gesteld, niet worden ingezien en wordt door verzoekster niet uitgewerkt. Waar verzoekster het CGVS daarnaast verwijt dat noch zijzelf, noch haar echtgenoot met de gedane vaststellingen werd geconfronteerd, dient te worden opgemerkt uit dit loutere gegeven niet kan worden afgeleid dat de rechten van verdediging zouden zijn geschonden. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat het feit dat verzoekster (en haar echtgenoot) met de gedane vaststellingen niet werden geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan van deze vaststellingen. Verder dient te worden opgemerkt dat het voor de ondervrager niet steeds mogelijk is om reeds tijdens het gehoor de nodige vaststellingen te doen omtrent de afgelegde verklaringen. De ondervrager heeft voorts slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die reeds tijdens het gehoor worden vastgesteld. Hij heeft geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, de asielzoeker reeds op voorhand te confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

Bovendien hadden verzoekster en haar echtgenoot de mogelijkheid om middels hun respectieve beroepsverzoekschriften bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige toelichting te verschaffen bij en zich te verdedigen tegen deze vaststellingen, hebben zij blijkens het voorgaande van deze mogelijkheid gebruik gemaakt doch zijn zij er daarbij niet in geslaagd afbreuk te doen aan deze vaststellingen.

2.2.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS